

Betalingspåbudsprocedurer - Kroatien

INDHOLDSFORTEGNELSE

- 1 Findes der en procedure for betalingspåbud?
  - 1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?
    - 1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?
    - 1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?
    - 1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?
    - 1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?
  - 1.2 Den kompetente domstol
  - 1.3 Formkrav
    - 1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)
    - 1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?
    - 1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?
    - 1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?
  - 1.4 Afvisning af begæringen
  - 1.5 Klageadgang
  - 1.6 Indsigelse
  - 1.7 Hvis der gøres indsigelse
  - 1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse
    - 1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?
    - 1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Republikken Kroatien anvender det europæiske betalingspåkrav, og proceduren for udstedelse af sådanne påkrav er omfattet af bestemmelserne i civilprocesloven (*Zakon o parničnom postupku*) (*Narodne Novine* (NN, Republikken Kroatiens statstidende) nr. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 og 89/14, i det følgende: ZPP) og reglerne for indgivelse af en begæring om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav og en erklæring om indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav (*Pravilnik o načinu podnošenja zahtjeva za izdavanje europskog platnog naloga i prigovora protiv europskog platnog naloga*) (NN nr. 124/13).

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Proceduren for udstedelse af et europæisk betalingspåkrav anvendes med henblik på inddrivelse af pengekrav, hvis størrelse ligger fast, og som var forfaldne til betaling på det tidspunkt, da anmodningen om det europæiske betalingspåkrav blev fremsat. Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 (i det følgende benævnt: forordning (EF) nr. 1896/2006) blev der indført en europæisk betalingspåkravsprocedure, og nævnte forordning finder anvendelse i grænseoverskridende borgerlige sager og handelssager, uanset typen af domstol, med de undtagelser, der er fastsat i forordningen.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Påstande, der vedrører krav på penge (pengekrav). Kravets genstand kan kun være krav, der udgør kontraktuelle forpligtelser eller forpligtelser uden for kontrakt, som er gjort op i penge.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Der er ingen øvre grænse for kravets værdi.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Anvendelsen af proceduren er ikke obligatorisk, idet fordringshaveren frit kan afgøre, hvordan han eller hun vil gøre sit krav gældende, så længe det ikke strider mod ufravigelige regler og reglerne om offentlig orden. Betalingspåkravet udstedes af retten, selvom fordringshaver ikke har anmodet om udstedelse af et betalingspåkrav i sin sag, hvis alle krav til udstedelse heraf er opfyldt. Udstedelse af betalingspåkravet er således obligatorisk for retten, hvis kravene til udstedelse heraf er opfyldt.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Ja.

1.2 Den kompetente domstol

Afgørelsen om anmodninger om udstedelse og prøvelse af et europæisk betalingspåkrav — og om at erklære et sådant krav eksigibelt — efter reglerne i forordning (EF) nr. 1896/2006 tilkommer udelukkende handelsretten i Zagreb (*Trgovački sud u Zagrebu*).

1.3 Formkrav

Anmodningen om et europæisk betalingspåkrav og en indsigelse mod påkravet skal indgives i maskinlæsbar form, hvis retten finder, at disse dokumenter er egnede til maskinbearbejdning.

Den måde, hvorpå der indgives anmodninger om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav og om indsigelse mod et sådant påkrav, er reguleret af reglerne om fremsættelse af en anmodning om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav og om indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav (*Pravilnik o načinu podnošenja zahtjeva za izdavanje europskog platnog naloga i prigovora protiv europskog platnog naloga*) (*Narodne Novine* (NN, Republikken Kroatiens statstidende) nr. 124/13, i det følgende benævnt: reglerne), som trådte i kraft den 17. oktober 2013.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Anmodningen om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav og indsigelsen mod påkravet skal indgives på den formular, der er omhandlet i forordning nr. 1896/2006, til den kompetente ret skriftligt, personligt eller med posten. Således er brug af en standardiseret formular inden for rammerne af proceduren for udstedelse af et europæisk betalingspåkrav obligatorisk, og formularerne kan downloades fra handelsretten Zagreb's websted (<http://sudovi.pravosudje.hr/tszag/>).

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Enhver part - fysisk eller juridisk person – kan frit vælge, om den pågældende selv vil føre sagen eller vil benytte en repræsentant, som normalt er en advokat, medmindre andet er fastsat i ZPP's bestemmelser. Således er repræsentation ved advokat ikke obligatorisk inden for rammerne af proceduren for udstedelse af et europæisk betalingspåkrav.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Parten skal udfylde formular A (anmodning om et europæisk betalingspåkrav) i maskinlæsbar form. I formularens punkt 6 kan parten vælge mellem flere forskellige retsgrundlag, som klart vil angive kravets genstand.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Punkt 10 i formular A giver parten mulighed for at vedlægge bevismateriale, som parten er i besiddelse af, og at beskrive, hvad det konkrete bevis refererer til. Bevisførelse og bevisoptagelse reguleres af bestemmelserne i artikel 219-271 i ZPP, og retten bestemmer, hvilke af de fremlagte beviser der skal lægges til grund ved fastlæggelsen og bedømmelsen af de relevante faktiske omstændigheder. Endvidere afgør retten efter et skøn hvilke faktiske omstændigheder, den vil anse for bevist efter en samvittighedsfuld og grundig vurdering af alle beviser, både isoleret set og set under et, og under hensyntagen til sagens udfald i sin helhed.

Yderligere oplysninger om bevisførelse og bevisoptagelse findes i informationspakken "Bevisoptagelse - Republikken Kroatien" (*Izvodjenje dokaza - Republika Hrvatska*).

1.4 Afvisning af begæringen

Den almindelige bestemmelse i artikel 109 i ZPP finder anvendelse på afviste anmodninger. Heri fastslås det, at hvis anmodningen ikke er forståelig eller ikke indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for sagens behandling, skal retten pålægge sagsøgeren at berigtige eller supplere anmodningen i overensstemmelse med de givne anvisninger og returnere den i dette øjemed. Anmodningen anses for tilbagekaldt, hvis den ikke returneres til retten og berigtiges i overensstemmelse med rettens anvisninger inden for den fastsatte frist, og hvis den returneres uden nogen berigtigelse eller ændring, vil den blive afvist.

1.5 Klageadgang

En indsigelse er det eneste retsmiddel, der er til rådighed for skyldneren, når der er fremsat en anmodning om et europæisk betalingspåkrav. En anmodning om en prøvelse af det europæiske betalingspåkrav i medfør af artikel 20, stk. 1 eller 2, i forordning (EF) nr. 1896/2006 afgøres ved kendelse, som ikke kan appelleres. En appel af en fuldbyrdelseskendelse af grunde, der vedrører kravet i det europæiske betalingspåkrav er kun tilladt, hvis disse grunde opstod efter påkravets forkyndelse, og hvis de ikke længere kunne fremføres i forbindelse med den i artikel 16 i forordning nr. 1896/2006 omhandlede indsigelse.

1.6 Indsigelse

Skyldneren kan rejse indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav over for den udstedende ret ved anvendelse af formular F, som fremsendes til ham sammen med det europæiske betalingspåkrav. Indsigelsen skal rejses inden for 30 dage efter, at påkravet er forkyndt for skyldneren, og skyldneren skal i indsigelsen angive, at han bestrider kravet, idet han dog ikke er forpligtet til at angive årsagerne hertil.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis skyldneren gør indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav i henhold til artikel 16 i forordning nr. 1896/2006, vil den derpå følgende procedure blive gennemført i overensstemmelse med ZPP's bestemmelser om proceduren i tilfælde af indsigelse mod et betalingspåkrav (artikel 445a og 451-456 i ZPP) under hensyntagen til bestemmelserne i artikel 17 i forordning (EF) nr. 1896/2006.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis der ikke inden for 30 dage efter forkyndelse af betalingspåkravet for skyldneren og under hensyntagen til den relevante frist for modtagelse af indsigelse, er indgivet indsigelse til retten, skal retten erklære det europæiske betalingspåkrav eksigibelt ved brug af standardformular G.

Et eksigibelt europæisk betalingspåkrav (jf. artikel 18 og 19 i forordning nr. 1896/2006), der er udstedt af en domstol i Republikken Kroatien, er et fuldbyrdelsesdokument, hvorefter der i Republikken Kroatien kan begæres fuldbyrdelse på samme måde som på grundlag af en kroatisk domstols eksigible afgørelse.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Som hovedregel skal fordringshaveren udtrykkeligt anmode retten om at udstede en attest om eksigibilitet, og retten erklærer det europæiske betalingspåkrav eksigibelt ved at anvende standardformular G.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Skyldneren kan anmode om en prøvelse af det europæiske betalingspåkrav på grundlag af bestemmelserne i artikel 507n i ZPP under hensyntagen til de grunde, der er angivet i artikel 20 i forordning (EF) nr. 1896/2006, og den ret, der behandler anmodningen, kan udsætte fuldbyrdelsen ved anvendelse af de relevante bestemmelser i fuldbyrdelsesloven vedrørende udsættelse af fuldbyrdelsen på skyldnerens anmodning.

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Sidste opdatering: 23/08/2018